

Kder devica je klečála,
 Vénčana se preklanjala.
 Preglobóko je vzdehníl,
 Glasovíto k njej zavpil:
 „Mati! vselej sem na svéti
 Žélel tebi v část živéti;
 Oh, iztégni zdaj rokó,
 Drži me po konci z njó!“
 Kaj zavpil je, kaj dejál,
 Razuméla nj drugál,
 Ki strahóma blizu vrát
 Glédala je v cérkvi zád;
 Razuméla déva míla,
 Róko mu je pomolila,
 Ter mej nébom in zemljó
 Držala ga k víšku z njó,

Da pritekli so ljudjé,
 Spústili ga na deské.

Ne izgíne osem dníj,
 V cérkvi oder nov stóji,
 Živopísec na deskáh
 Zópet íma kíst v rokáh,
 Píše dévi z njím na část,
 Káko vísel je v propást,
 Z njé pomóčjó bil otét,
 Iznad brézna smrti vzét.
 To v zahvalo in spómín,
 K znanju póznih rodovín
 Dèl na zíd je v lévo strán,
 Kder je še denášnjí dán.

— m —

Jesen.

V roče poletje je minulo, dan se je skrajšal in noč se je potegnila; — prišla je hladna jesen. — Tudi jesen prinese človeku obilo veselja. Po polji in po vrtovih sadje zori. Povsod so zakladi narave bogato odprti. — Mihec in Tonček sta bila pri očetu na njivi, krompir sta pobirala in k domu spravljala. „Le pridno pobirajta,“ reko očé, „ako danes končamo, hočem vama jutri veliko veselje narediti.“ — Urno sta se zdaj dečka obračala in predno je bilo solnce za goró, bilo je že vse pobrano in pospravljeno. „Veseli me,“ rečejo očé, da sta takó urna in pridna; tudi jaz bodem zdaj svojo obljubo spólnil. Jutri popóludne gremo v sadovnjak. Vse zrelo ovočje (sadje) bomo otresli. Povejta tudi svojim továrišem, da pridejo na vrt.“ — Vsi otroci so bili tega dela zeló veselí. Že davno poprej so za ta veseli dan očeta popraševali. Druzega dne je bil posebno lep jesenski dan. Zjutraj je bilo še malo mokro in mrzlo, a proti póludnevu je bilo zeló zeló prijetno. S košarami, jerbasi, vrečami, s preklami, ključi in gredmí jo veselo proti vrtu mahajo. Oče splezajo na drevo in otresajo vejo za vejo takó, da je vse po tléh gromelo. Večkrat tudi otrokom kaj na glavo ali hrbet bunkne, ali to nič ne dé. Sem ter tjà veselo skačejo, pobirajo in polnijo posode, da jih je le veselje gledati. — Ko je bilo vse otreseno in pobrano, razdelé očé pridnim pobiračem sto jabolk in petdeset hrušek. Vsak je dobil po 20 jabolk in deset hrušek. (Povejte koliko otrok je bilo na vrtu?) Ko so očé takó med otroci sedeli, so jim mnogo lepega povedali. „Bodi Bogú hvala!“ rekli so dobri očé, „obílo smo natresli, dobro so se nam jabolka obnesla! A vse to drevje bi nam vendar ne bilo zdaj nič ovočja doneslo, ako bi ne bilo že v vzpomládi cvetelo in cvetja ohránilo. Samo tisto drevo, ki vzpomládi lepo in veselo cvetè, samo tisto daje lepega ovočja tudi jeseni. Ravno taka je tudi v človeškem življenji. Vsak, kdor v vzpomládi svojega življenja, to je, v svojej mladosti ne cvetè, kdor se v mladosti nič dobrega in lepega ne naučí, tudi v jeseni, v svojej starosti nič prida ne donese. Zatorej ne pustite, ljubi moji, zlatega časa prijetnih mladih dní brez lepega cvetja, brez dobrega uka naprej hiteti. Bodite dobri

in pridni, skrbite, da bodele lepo cveteli, in kadar jesen vašega življenja pride, da bodele tudi obilo lepega sadú pokazati mogli.“ — Takó lepo in prijazno so pobožni oče svoje otroke učili. — Solnce se je že nagnilo, — še zadnjikrat zdaj v lepi zeleni vrtec milo posije. Hladen veterc po drevesih mirno zašumljá in ptičice se prijazno k pokoju odpravljajo. — Otroci zadenejo nabrane vreče in gredó z očetom počasi domóv. „Vidite,“ pravijo po poti oče, „ravno takó pride tudi poslednji dan naše jeseni — našega življenja. Pobrali bodeimo svoja dobra dela in odpotovali bodeimo k našemu ljubemu očetu v našo pravo domovino. O da bi takrat le obilo dobrega sadú pokazati mogli!“ — Ko oče še takó govoré, zazvoní pri cerkvi angelsko češčenje. Vsi molijo lepo in pobožno, in odmolivši, zahvalijo se dobremu očetu za vse v vrtu napravljeno jim veselje in lepe nauke ter se podadó vsak na svoj dom k sladkemu počitku.

Otíde nam kmalu vzpomlád in polét,
Osuje prehitro mladósti se cvét:
Skrbite, predragi, za cvetje lepó,
Da sadja obilo vam dalo kdaj bo. —

A. Praprotnik.

Črtica iz življenja Rudolfa Habsburškega.

Vsak, kdor je le površno prebiral zgodovino, pozná cesarja Rudolfa Habsburškega I., ustanovitelja naše sedanje slavne vladajoče hiše, ki je vladal proti koncu trinajstega stoletja (1273—1291). Imel je mnogo lepih lastnosti, med katerimi najbolj sloví njegova udanost do krščanske vere in njegova ponižnost. Kar vero zadeva, kdo ne vé, da je nekdaj na lovu, ko je srečal duhovna bolniku sv. popotnico nesti, skočil s konja, priklonil se in duhovna s svetim zakramentom na svoje sedlo postavil; sam je potem konja vodil do kóče, v kateri je ležal bolnik. A konja je za vselej podaril cerkvenej službi, ker se je nevrednega štel, da bi on jezdil živino, ki je njegovega stvarnika nosila.

Ali tej njegovej udanosti do vere je bila slična tudi njegova ponižnost in priprostost, ker ní obiskoval samo gosposkih, ampak tudi hiše ubožnih kmetov. Zatorej se mu je večkrat kaj čudnega in smešnega pripetilo. Takó pripovedujejo zgodovinarji, da je nekdaj blizu Mogonca šatoril, ter je prišel necega dné v to mesto se sprehajat. Ker je bil borno in priprosto oblečen, a zunaj je bil hud mráz, podá se v odprto hišo necega pekarja, da